

Manel: "Volíem treballar el so amb algú extern"

Divendres 8 d'abril publiquen el quart disc, 'Jo competeixo'

Aquesta és la primera vegada que **Manel** es posen a les mans d'un productor per enregistrar les seves cançons. El grup ha decidit anar a Nova York per demanar consell a Jake Aron (**Grizzly Bear**, **Jamie Lidell**). *Jo competeixo* (Warner, 2016) sortirà a la venda el 8 d'abril i sona més electrònic que els anteriors, sense renunciar a l'essència pop-folk. Protagonistes de la revista d'abril, ja podeu llegir un fragment de l'entrevista.

Manel. Foto: Noemí Elias

El nou àlbum suposa un canvi en el so de Manel. Com us vau posar d'acord en la direcció que havíeu d'emprendre?

Arnau Vallvé: Vam començar a parlar de la música que escoltàvem últimament i, amb això, vam crear una llista de Spotify. Algunes cançons ens agradaven a tots, i d'altres no tant; algunes ja les coneixíem i d'altres les vam descobrir dels altres. Quan ens vam posar a fer el nou disc, tot d'una algú saltava: "Això podria ser semblant a aquella cançó que tenim a la llista...".

Roger Padilla: Va ser tan simple com fer el que ens agradés a tots. No ens vam posar cap límit, ni vam centrar-nos a fer res en concret. No hi havia direcció preestablerta. Tot i que les cançons són variades, el fet que hi hagi bases electròniques en primer pla o que el baix i la bateria sonin tan plens fa que el disc tingui un sabor propi molt diferent dels tres anteriors.

Guillem Gisbert: La primera cosa que vam començar a acotar pel que fa al so del disc -i que era prou estranya per a nosaltres- és que estàvem d'acord a demanar el suport d'un productor per primer cop. Més enllà de les cançonetes que ens podien agradar, volíem treballar el so amb algú extern. Un cop ho vam tenir clar, quan ja teníem avançat el disc, es tractava de decidir quin productor buscàvem. I vam anar a mirar qui havia fet algunes de les cançons que més ens agradaven de la llista d'Spotify i ens vam decantar per Jake Aron.

Sentiu la pressió del públic, a l'hora de gravar un disc? Us condiciona?

Martí Maymó: Una mica sí que hi és, però el sistema basat a parar, que vam aplicar entre el primer i segon disc, funciona, i l'hem anat repetint. Tot d'una desapareixem, batallem entre nosaltres i ensenyem molt poc el que estem fent. Si ens preocupés la pressió, necessitaríem ensenyar les cançons, però només ho fem quan ja està acabat del tot.

R.P: Quan realment pensem més en el públic és en directe. Quan estem gravant... és un univers tancat de nosaltres quatre.

A.V: Però ens importa molt, perquè volem que el disc agradi, esclar. No fem cap estudi de mercat: confiem que si ens agrada el que fem, també arribarà als altres.

Havent estat número u de vendes, us preocupa assolir el mateix resultat?

R.P: No, aquesta preocupació no existeix dins el nostre cap.

G.G: Això de les vendes és una notícia, una dada, una ratlla en una nota de premsa.

A.V: La primera vegada dius: "De puta mare!". Però no fa il·lusió ni és buscat.

M.M: No és veritat, sí que fa il·lusió! Però crec que tots quatre firmaríem que, vendes amunt o avall, a la gent li agradés molt el disc i vingués als concerts. Encara que se l'hagués escoltat per *streaming*.

Podeu llegir l'entrevista completa a la revista *Enderrock* 247.